

slå telte op i baghaver og andre steder som husvilde danskere.

Men hvis der derimod lander en flyvemaskine med en flok flygtninge, som skal have midlertidigt ophold i Danmark, ja, så er man parat til med kost og spand og malerpensel at indrette en nedlagt kaserne eller en nedlagt CF-kaserne, og så er man i løbet af ganske få dage klar til at tage imod disse mennesker. Da kan den husvilde dansker, som har været skatteyder hele livet og nede på kommunkontoret får at vide: »du kan bare overnatte i din bil«, ikke forstå, hvorfor vores samfunds prioriteringer er sådan, at flygtningene kan man godt finde husly til, men man kan ikke finde husly til landets egne borgere.

Fremskridtspartiet har derfor foreslået, at de gode erfaringer, man har gjort i Aalborg Kommune, hvor man i 2 år har etableret en såkaldt skurby uden for byen, hvor hjemløse og husvilde og andre har mulighed for at få tag over hovedet, har mulighed for at få adgang til at få bad og blive vasket osv., er så positive – alle mennesker siger, at det, man har gjort i Aalborg, er en kæmpesucces – at det bør man gøre over hele landet.

I stedet for at Københavns Kommune, hver eneste gang der er budgetforhandlinger, forsøger at begrænse udgifterne til de hjemløse, så bør man etablere disse skurbyer, gerne lidt uden for byens centrum, så de pågældende ikke er til unødigt gene for andre, men så de kan få lov til at have en hund, der går løs, få lov til at drikke pullimut og få lov til at have en olietønde, hvor de afbrænder lidt affald. Det er at vise, at det danske samfund tager sig af dem, der har det allerdårligst, hvis den slags institutioner får lov til at blive etableret.

For de samme mennesker, som altså ikke kan få tag over hovedet, kan i stedet for slå op i deres lokalavis, og så kan de erfare, at en af de lokale aftenskoler nu har åbnet et kursus i hundehaling eller i krystalpendulering eller alle mulige andre ting, som intet har med skatteyderne at gøre, og hvor man må sige, at det ikke er noget, som skatteyderne skal belastes med.

Det paradoks, at vi altså har mennesker, som er husvilde og ikke kan få tag over hovedet, mens andre skatteborgere kan sidde og hygge sig med hundehaling eller krystalpendulering, er paradokser, som den danske befolkning ikke kan forstå. De kan ikke forstå, at et Folketing

med 179 rimeligt fornuftige, intelligente mennesker kan foretage en sådan fejlprioritering.

Og prioritering er jo det, der er nøgleordet. For det forslag til finanslov, som regeringen har lagt frem, er regeringens forslag til prioritering af udgifterne i år 2000 – og indtægterne, ikke at forglemme.

Fremskridtspartiets opfattelse er, at der på en lang række punkter er brug for andre prioriteringer. Der er brug for, at man prioriterer og belønner de trækdyr, som holder det danske samfund i gang, og der er brug for, at man omprioriterer, så de mennesker, der har det allerdårligst i vores samfund, føler, at det danske samfund virkelig er et velfærdssamfund, også for dem.

Derimellem kan der jo så være hundredvis af mellemregninger. Der skal finansministeren vide, at når det gælder finansiering af besparelser, også selv om det er nogle, der kan gøre ondt, ja, så er Fremskridtspartiet parat til at lægge skuldre til, men under den klare forudsætning, at vi naturligvis også har indflydelse på, hvad pengene skal gå til.

Hvis derimod man vælger at foretage finansieringen ved omprioriteringer, så kan det også få vores støtte. Men hvis nye aktiviteter skal finansieres i form af skattestigninger, så vender vi tommeltotten nedad.

I det hele taget vil man opleve, at hvis Fremskridtspartiet bliver inviteret til forhandlinger, så vil vi møde vel klædt på, ikke kun sådan rent tøjmessigt, men også i form af, at vi vil have sat os godt ind i stoffet, vi vil være i stand til hurtigt at give regeringen et positivt modspil. Det gjorde vi sidste år, og vi glædede os dengang over, at finansministeren får Fremskridtspartiets forhandlingsvilje positivt op.

Der er en række områder, hvor der nu skal laves aftaler ud over selve finansloven, og et af dem, kan vi forstå, er et politiforlig. Det har vi givet vores positive signal om at medvirke til.

Så er der DSB-området. Og der er da ingen tvivl om, at med den stigning, der har været inden for den offentlige trafik, er det også nødvendigt, at Banestyrelsen får mulighed for at holde skinnematerialet i orden.

Men der er også grund til, at man kigger på tingene med nye øjne. Og det er vores opfattelse, at det ikke altid blot er et spørgsmål om at bevilge flere penge. Det kan også være et spørgsmål om, at det materiel, man har, bliver anvendt bedre, og at Banestyrelsen endnu ikke helt har fundet sine ben at stå på i forhold til at